

[Aksel Larsen.]

skal have gennemført. Men jeg venter, som sagt, ikke at faa Besked, og saa maa vi snakkes ved, naar Landstingsvalget er overstaaet, og se, om vi saa kan faa nogen Klaring paa Tingen. Det kunde dog være, at Socialdemokratiet til den Tid vilde komme til en Smule Erkendelse af, at de smaa Partier, som man er saa vred paa og nærer saa stor Foragt for her i Tinget, ogsaa eksisterer og er værd at tage med i Betragtning ved Beregningen.

Jeg forstaaer for øvrigt ikke, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, der af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller kaldes Historiker — ganske vist med en noget uberettiget Ros — men som selv anser sig for Historiker —, overhovedet ikke kender Danmarks Socialdemokratis Historie. Det ærede Medlem skælder os ud, fordi vi er smaa, saa har vi ingen Berettigelse, vi eksisterer kun for at lave Agitation og skribe op, saa vi bliver bemærket. Men hvorledes var det, da Socialdemokratiet kun havde to Mand her i Tinget? Var det da lige saa uberettiget som vi nu? For det ærede Medlem har nemlig ikke anført andet som Bevis for, at vi ingen Ret har til at eksistere, end den Omstændighed, at vi endnu kun har to Mand. Det vilde i det hele taget interessere os en Gang for alle at faa Besked om, hvorvidt vi Kommuniste kun er en lille Flok betydningsløse Kværulanter eller en betydningsfuld Partidannelse, et af to. Men hvis vi er det første, kan jeg ikke begribe, at de Herrer Socialdemokrater har saa travlt med at skælde os ud og rakke os ned og angribe os paa alle Tidspunkter; jeg kan ikke begribe, at de spilder alt det Krudt paa os. Det er igen det, som jeg talte om før, at enten maa man blæse eller have Mel i Munden; man kan ikke gøre begge Dele paa een Gang. Det er naturligvis os splintrende ligegyldigt, om man fra det Hold betragter os som betydningsløse eller betydningsfulde, det ændrer nemlig intet i vor Politik og i vor Udviklingslinie og vore politiske Muligheder, men det var bare for at hjælpe de Herrer til i et enkelt Spørgsmaal at optræde en lille Smule mere logisk, jeg bad om at faa Besked om, hvordan de ser paa os. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch interesserer sig nemlig saa kolossalt for vort Parti, samtidig med at han siger, at det er betydningsløst. Han interesserer sig saa stærkt for det, at han oven i Købet med hemmelighedsfuld Mine taler et Sprog à la Dickens og siger, noget „vil vise sig“, for der gaar i Sadelmagerkredse Rygter om,

at det danske Sadelmagerfag staaer over for et uventet Opsving, da Thøgersen agter at vende hjem til Danmark. Det ærede Medlem behøver slet ikke at være saa nervøs i Anledning af disse Rygter. Jeg ved ikke, hvor de stammer fra, men jeg ved, at jeg paa vor Partiledelses Vegne har skrevet til Thøgersen og foreslaaet ham at forlægge Residensen til disse Breddegrader, og det er højst sandsynligt, at det sker. Manden skal naturligvis sige sit Arbejde op, hvor han opholder sig nu. Vi fik jo at vide af Statsministeren forleden, at man ikke uden videre kan rende af Gaarde, naar man har Arbejde derovre i Rusland. Men denne Interesse er altsaa alligevel lidt paafaldende, og jeg synes, at de Herrer skulde give deres Presseredaktører et Praj om nu at være lidt forsigtige; jeg synes, at den socialdemokratiske Presse har haft Vandgang nok. Det er kun en Maanedes Tid siden, der i den socialdemokratiske Presse fremkom Artikler om, at nu var Munch-Petersen sendt til Sibirien og skulde puttes i Fængsel, og jeg ved ikke, hvad han skulde. Hvis de Herrer vil hilse paa ham, kan det nemt lade sig gøre, han sidder oppe paa Partiværelset; han havde blot et Arbejde for vort Parti i Eksekutivkomiteen i Moskva — vi tager det nemlig alvorligt, at vi er tilsluttet en international Bevægelse. Det ved vi alle efter det ærede Medlem Hr. Hedtoft-Hansens Besøg i London, Socialdemokratiet ikke gør ... (Afbrydelse: Hvad mener De med det?) ... Hvad jeg mener med det? Jeg mener, at det varede en 5—6 Dage, før de kunde tvinge „Social-Demokraten“ her i Byen til at offentliggøre Manifestet fra London, saa ked var man af det, der var blevet vedtaget derovre. Jeg har for øvrigt selv været ude for nogle Gange at blive hængt og skudt og kastet i Fængsel i store Artikler i den socialdemokratiske Presse, som jeg kunde have Fornøjelse af at læse ved Morgenkaffen, fordi Artiklerne endog blev bragt, mens jeg var herhjemme, saa jeg synes, man skulde blive klog af Skade og holde op med disse Kandestøberier.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch er bekymret for vor Politik og siger, vi er bange for, at Kommunistnavnet er kommet i Miskredit, og derfor søger vi at dække os under andre Navne saasom Fællesudvalget, og at det er noget, vi har opfundet efter Verdenskongressen i Juli 1935. Jeg kan ikke gøre for, at den ærede Historiker er saa fundamentalt uvidende om, hvad der sker i dansk Politik, men jeg maa saa oplyse, at det første Fællesudvalg af arbejdsløse, som blev dannet i København, var jeg For-